

ERAY AYTIMUR
erayaytimur@yahoo.com

20. Akbank Caz Festivali'nde 'Overseas'i çaldınız. Fakat, üstünden yaklaşık altı ay geçtikten sonra albüm çıktı. Aradaki zaman farkının nedeni nedir?

Tamamen prosedür. Konserden bir gün sonra albümün kayıtları bitti. Ama editing, miksing, mastering gibi post-prodüksiyon aşaması zaman alıyor. Onun sonrasında bilgilerin hazırlanması, kartonet yapımı da öyle. Aslında bana sorarsan da çok uzun zaman. Ama yaşadıklarımı geriye doğru hesaplayınca 'Demek ki, bu iş böyle oluyormuş' diyorum. Aşırı ağır giden, aksayan bir şey görmüyorum da aslında. Belki de normal süreci bu. Daha önemli olan şey, 90'ların başında benim kurduğum bir gruptur OnQ, içinde Hollandalılar'ın olduğu, yani o zamanlar deniz aşırı bir yanı olmayan. Daha Avrupa kıtasını terk etmemiştik. OnQ tayfasına Amerika'dan katılan müzisyenler olunca hem projenin hem albümün ismi 'Overseas' oldu. Yoksa albümün ilk şekillenmesi 90'ların başıdır.

Arada derede 'Overseas'in deniz aşırılık durumunu netleştirdiğimize göre denizler meselesiyle devam edelim, çünkü denizle ilgili iki parçan daha var. 'Sea Monkey' ve 'Uneven Sea'.

Aslında denizden hiç hoşlanmam, hele hele içinde olmaktan. Kıyısından bakmak bende en güzel hissi uyandıran vaziyettir. Her şey neden denizle bağlandı, ben de bilmiyorum. Orada ilk yazılan parçalardan biridir 'Sea Monkey'. Bundan yıllar önce Jazz Cafe'de trio olarak çalarken, herkesin çok keyif aldığı absürd bir parça vardı, 'Snow Fish', kar balığı anlamında. Herkes bunu o kadar gerçek zannetti ki, o absürdlikte bir isim ararken 'Sea Monkey' diye bir şey buldum ve ne yazık ki, öyle bir şeyin olduğunu sonradan kendim buldum. Berbat bir Amerikan çocuk sit-com'u 'Sea Monkey'. Oradan 'Uneven Sea' de geldi ama, bestelediğimle 'Overseas' ismi arasında hiç bir bağlantı yoktu.

O zaman 'Uneven Sea' ile devam edelim çünkü albümde benim en ilgimi çeken parça bu. İçinde sanki birden çok parça var gibi. Önce atonal bir giriş, dört buçukuncu dakikaya kadar öyle ilerledikten sonra "jazz band" parçayı devralıp başka bir yere sürüklüyor.

Tehşisin doğru. Çünkü 'Uneven Sea'nin başında çok uzun bir piyano intro var. Çok alışlageldik piyano intro ya da sololar gibi değil. Bugün dünyada yeni müzik diye bir müzik var. Dinliyor ama icra etmiyorum o müziği. Yapanları çok takdir ediyorum. Bundan 100 yıl sonra, ya gerçekten klasikleşecek ya da yok olacak. O piyano solo yeni müziğe hafif bir atf. Hafif, çünkü hâlâ yeni müzik sayılmaz. Benim içimden o kadar yeni bir şey gelmiyor belki de. Ama müziğin notaların üstünde

Baki Duyarlar piyanist, besteci ve aranjör kimlikleriyle müzik dünyasının önemli isimlerinden biri. Sanatçının uzun zamandır beklenen albümü 'Overseas', her saniyesinden ateş fişkıran bir bu caz-füzyon albümü

YARI İNSAN YARI YILAN BİR ALBÜM

olmadığına inanan biriyim.

İç kapaktaki metin ne anlatıyor?

Aslında politik bir duruşum yok benim. Ama bu, müziğin ve albümün politik duruşuyla alakalı bir kıtacak. Bunun geldiği bir yer var. O daha enteresan. Osmanlı'nın özellikle son dönemindeki Ramazan eğlencelerinde, direklerarasında, çıgırtkanların bir takım sirk gösterilerine davet sırasında kullandıkları bir manî. Ben bunu babamdan duydum. O da kendi babasından duymuş ve tamamen İstanbul'a ait bir manî. Çadırın içinde gerçekten yarı insan yarı yılan bir karakter var. Tiyatronun gayrimüslimler tarafından yapıldığı dönemden kalan bir kelimedir ve ben günümüze

**GARİP GELECEK
AMA, MÜZİK
YAZMAK
BESTELEMEN
PIYANONUN BAŞINA
OTURMAKLA
OLMUYOR**

çok uygun olduğunu düşünüyorum. Yapılan müziğin gerçekten yarısının insan yarısının yılan olduğunu düşünüyorum. Aslında bu bir füzyon müziği ve füzyon her dönemde ilgi çeken bir şey. Füzyon evriminin ihtiyaç duyduğu bir şey. Yarı yılan yarı insan da bu CD'nin içinde yatmaktadır. Ama bir yandan da bir şaka, babama ithaftan başka bir şey değil. Ben yine de bu gibi bağlantılar kuruyorum müzikle ve yaşadığımız hayatla.

Akustik yerine elektrik bas, alto saksofon dışı nefesliler yerine EWI kullanmışsın. Orkestrasyonun elektrikliğini neye borçluyuz?

Ben müziklerimde her ikisini de kullanıyorum. Belki garip gelecek ama, müzik yazmak, bestelemek, piyanonun başına oturdum da müzik yazdım gibi bir şey değil. Aslında durduğun yerde, kafanda kulaklıklardan müzik dinliyormuşsun gibi geliyor. Ve yalnızca nota bildiğin için kafanda çalan müziği oturup dikte ediyorsun. O bir beste haline dönüşüyor ve o bestenin herhangi bir aranjmana ihtiyacı yok. Çünkü o gelen şey her ne ise, ilham ya da delilik diyebilirsin, bunların tamamıyla geliyor. O yüzden

ben bir besteyi yaptığım zaman kafamdakinin alto mu, kontrbas mı, gitar mı, davullu mu, davulsuz mu, perküsyon var mı hepsini biliyorum. O müziği öyle duyuyorum. Burada yazdığım müzik bas gitarı ve Kai

gibi virtöz bir müzisyenle çalıştığım için kendimi şanslı hissediyorum.

'Like'ta ise çok güzel bir nefesli girişinin üstünden trio dinamik bir şekilde alıyor. Bu neyin 'Like'ı?

Ne güzel soru. Niye 'Like' biliyor musun? Aslında ben 'gibi'lerden hoşlanmam. Gerçi bizim çocukların (Grup Gündoğarken) öyle çok güzel bir şarkısı var, 'Gibi gibiyim'diye. Ama bir aslının olmadığını düşündüğüm için ben gibilerden hoşlanmıyorum. Gibilerin çok orijinal olmadığını, netice itibarıyla bir şeye benzemediğini düşünüyorum. Her şeye benzemek ve hiç bir şeye benzememek bir taraftan da. Ters felsefe. O parçanın gidişatı o kadar çok şey gibi ki, hiç bir şeye benzemiyor, o nedenle, 'Gibi'.

Ada Müzik etiketli 'Overseas'de Baki Duyarlar'ın (piyano ve klavyeler) yanısıra Stanislav Mitrovic (alto saksofon & EWI), Kai Eckhardt (elektrik bas) ve Sean Rickman (davul) yer alıyor.